

Україна відноситься до країн із значним поширенням електротранспорту – 65 транспортних систем і займає провідне місце серед країн СНД за присутністю міського наземного електротранспорту, що зумовлює значний потенціал стратегічного розвитку даної галузі [6].

Одним з недоліків електротранспорту є висока енергоємність серед інших підгалузей житлово – комунального господарства. З метою управління енергоємністю тролейбусних і трамвайних пасажироперевезень розроблені економіко-математичні моделі енергоємності трамвая і тролейбуса. Практичне використання запропонованих моделей дозволить раціоналізувати бюджетне фінансування витрат міського електротранспорту [7].

Ціни на нафту у всьому світі постійно зростають, тому в недалекому майбутньому для забезпечення меншої залежності від коливання світових цін на нафту пріоритетним стане електротранспорт: доступний, якісний, екологічно безпечний. Необхідно підвищувати імідж електротранспорту в системі пасажирських перевезень шляхом реконструкції існуючих трамвайних колій і контактних мереж із застосуванням новітніх технологій за рахунок співфінансування державними і місцевими бюджетами. Достатній обсяг електроенергії, що виробляється в Україні та покращення виробничої бази створить передумови для надання якісних послуг перевезення. Міський електротранспорт виконує суспільно – значущі соціальні та економічні функції і, як показує світовий досвід, альтернативи електротранспорту як системі не має.

Література:

1. Розпорядження КМУ «Про схвалення Концепції Державної програми розвитку міського електротранспорту на 2006-2015 роки» від 15.06.2006 р. № 330-р.
2. Закон України «Про Міський електричний транспорт».
3. Трамвай [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D1%80%D0%B0%D0%BC%D0%B2%D0%B0%D0%B9>.
4. Корпорація «Богдан» начеат строительство трамвая в Украине [Електронний ресурс] / Авто центр. – Режим доступу: <http://www.autocentre.ua/news/Events/BOGDAN-43209.html>.
5. ЛАЗ планує випустити хорватські трамваї [Електронний ресурс] / АвтоНовини. – Режим доступу: <http://autonovyny.org.ua/?p=2472#more-2472>.
6. Сидоренко Ю. В. Дослідження тенденцій розвитку міського електротранспорту країн СНД [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/PORTAL/Natural/Vetp/2010_30/10cyvitd.pdf.
7. Димченко В.В. автореферат дисертації Соціально орієнтоване управління організаційно-економічною стійкістю підприємств міського електричного транспорту в умовах формування ринкових відносин [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.lib.ua-ru.net/inode/p-2/37925.html>.

Окаряченко Г. П.

аспірант

кафедри зовнішньоекономічної діяльності підприємства

Донецького національного технічного університету

м. Донецьк, Україна

ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Зарубіжний досвід засвідчує, що інноваційний розвиток регіонів є запорукою економічної безпеки та розвитку країни. Рівноправна економічна співпраця України з іншими країнами світу, її економічна незалежність і безпека можливі лише при умові активного розвитку в регіонах вітчизняного науково-технічного потенціалу та використання його для продукування і впровадження інновацій. Здійснення в Україні ефективної інноваційної політики, підтримку якої мають стати нові знання та ефективне їх використання, повинно виступати одним з пріоритетних національних та регіональних інтересів держави. Однак, як показує досвід, темпи інноваційного розвитку та рівень технологій виробництва, не відповідають вимогам сучасного наукового та технологічного забезпечення, що зумовлює не конкурентоспроможність значної частки товарів на зовнішньому та внутрішньому ринках, засвідчують про недостатню увагу державної політики до стимулювання наукових розробок та їх впровадження.

Дослідження впливу впровадження інновацій і розвитку інноваційних процесів на формування постіндустріального суспільства в Україні та на розвиток окремих регіонів загалом здійснювалися у працях О.М. Алімова, О.І. Амоші, С.І. Бойка, А.С. Гальчинського, В.М. Геця, З.В. Герасимчук, В.Я. Заруби, С.В. Захаріна, М.А. Козоріз, В.П. Мікловди, А.І. Сухорукова, Л.І. Федулової, В.С. Яцкова та ін. Проблемам фінансування наукових розробок присвячено роботи В. Анішкіна, Т. Боголюба, П. Бубенка, В. Горбуліна, В. Грушко, В. Гусєва, А. Джахангірова, А. Кандиби, П. Рибалкіна, С. Шолудченка та ін.

Для побудови обґрунтованої політики управління інноваційним розвитком регіонів запропонуємо їх типологізацію за рівнем інноваційної проблемності [1].

Під інноваційною проблемністю регіонів розуміємо наявність проблем (наприклад екологічних проблем) в розвитку регіональних суспільних систем, які гальмують впровадження інновацій.

За інноваційною проблемністю виокремлено в Україні регіони середнього рівня проблемності (Київ, Донецька, Луганська, Харківська, Дніпропетровська, Запорізька, Львівська, Одеська області), регіони високого рівня проблемності (Волинська, Івано-Франківська, Вінницька, Черкаська, Чернігівська, Сумська, Полтавська, Кіровоградська, Миколаївська, Херсонська області, АР Крим, м. Севастополь) та регіони кризового стану (Закарпатська, Тернопільська, Рівненська, Хмельницька, Житомирська, Київська області).

На основі цього обґрунтовано заходи подолання інноваційної проблемності в різних типах регіонів. Для регіонів високого рівня проблемності це: зміцнення інноваційної інфраструктури, створення суб'єктів базової інфраструктури (науково-дослідних інститутів, вищих навчальних закладів, державних лабораторій, лабораторій промислових підприємств тощо), інтенсифікація інноваційної діяльності. Для регіонів з середнім рівнем: розбудова інноваційної інфраструктури, зміцнення і нарощування інноваційного потенціалу, активізація дифузії інновацій у регіони кризового стану. Для регіонів кризового стану: забезпечення доступності до інноваційної інфраструктури та розвиток найважливіших елементів допоміжної інноваційної інфраструктури безпосередньо у проблемних регіонах, активізація інноваційної діяльності, реалізація окремих інноваційних соціально значимих проектів, створення науково-дослідних підрозділів, виконання спільних наукових програм, обмін досвідом [1].

Існують наступні етапи формування регіональної політики становлення інноваційного потенціалу [2].

Перший етап формування регіональної політики становлення інноваційного потенціалу полягає у визначенні мети формування державної регіональної політики становлення інноваційного потенціалу – досягнення рівномірного збалансованого інноваційного розвитку регіонів України, створення умов для нарощення інноваційного потенціалу та стимулювання активності інноваційних процесів у регіонах України.

Другий етап формування регіональної політики становлення інноваційного потенціалу полягає у визначенні та формуванні мети розвитку регіону. Регіональна політика становлення інноваційного потенціалу має розроблятися з урахуванням унікальних особливостей регіону. Тому метою формування регіональної політики становлення інноваційного потенціалу в кожному регіоні повинно бути досягнення ефективного розвитку інноваційного потенціалу та нарощення внутрішніх резервів раціонального його використання.

Третій етап полягає у виборі пріоритетних цілей формування регіональної політики становлення інноваційного потенціалу. При розробці регіональної політики становлення інноваційного потенціалу, яка повинна передбачати систему кількісних і якісних характеристик перспективного стану розвитку регіону, доцільно застосувати метод структуризації, який дозволить забезпечити розвиток інноваційного потенціалу регіону та усунути значні міжрегіональні асиметрії у рівнях інноваційного потенціалу шляхом ефективного використання ресурсів регіону [2].

Однак, виявлено ряд недоліків, які негативно впливають на реалізацію інноваційної політики в регіонах. Основні з них такі [3]:

- відсутність економічної підтримки регіональних програм науково-технічного та інноваційного розвитку, що направлені на створення інноваційної моделі розвитку економіки регіонів;

- недостатній розвиток інноваційної інфраструктури;
- відсутність ефективних організаційно-фінансових механізмів залучення малого бізнесу до інноваційної та науково-технічної діяльності.

Для того, щоб ліквідувати ці недоліки потрібно [3, с. 5]:

- розробка науково-методичного та нормативно-правового забезпечення для створення інноваційних структур різних типів;

- формування та розвиток діючої системи виробничо-технологічного забезпечення, сертифікації та продвигнення розробок, наукової експертизи;

- формування, розвиток та забезпечення діяльності систем інформаційного забезпечення всього цикла інноваційної діяльності;

- удосконалення та спрощення процедури експертизи та реєстрації інноваційних структур і їх проектів;

- розвиток сіті регіональних інноваційних наукових закладів;
- формування, розвиток та забезпечення діяльності системи фінансово-економічного забезпечення;

- розробка та реалізація при участі міжнародних організацій проектів створення інноваційних структур з високим науково-технологічним потенціалом;

- удосконалення стратегії, політики та регулювання інноваційної діяльності на та регіональному рівнях.

Таким чином, можна сказати, що новий шлях економічного розвитку країни пов'язаний з реалізацією інноваційно орієнтованої державної політики, основними елементами якої можуть бути: державна підтримка національних та регіональних інноваційних проєктів, захист вітчизняних інвесторів, як в державі, так і за її межами, покращення інформаційного та кадрового забезпечення інноваційно-інвестиційного процесу ті ін.

Література:

1. Жихор О.Б. Формування інноваційної політики розвитку регіонів та механізми її реалізації : [дисертація] / О.Б. Жихор. – Львів: НАН України. Інститут регіональних досліджень, 2010
2. Кудай Н.С. Організаційно-економічний механізм становлення інноваційного потенціалу регіону : [дисертація] / Н.С. Кудай. – Луцьк, 2010
3. Анализ политики поддержки инноваций в Донецкой области. – Донецк, 2008